

Film

Je zult maar van
**Nicolas
Cage** dromen

Eén troost: in *Dream Scenario*
bent u niet alleen, héél héél
erg integendeel zelfs.

door Nicolas Clément

Paul Matthews is prof evolutionaire biologie, een tikje gefrustreerd door het gebrek aan erkenning in de academische wereld. Tot de dag dat hij, zonder dat daar ook maar enige logische verklaring voor is, in de dromen van anderen begint te verschijnen. Tiener Sophie ziet hem bijvoorbeeld bladeren harken bij het zwembad. Terwijl ze naar boven begint te zweven, roept ze om hulp. De emotieloze droom-Paul komt echter niet tussen. En daar blijft het niet bij: al snel blijkt dat honderden mensen Paul uit hun diepe slaap herkennen.

En in het geval van u, de kijker, van een hele lange filmografie: Paul wordt namelijk vertolkt door – een behoorlijk kalende – Nicolas Cage. Na de extreme wraaktrip *Mandy* (2018), het fantastische *Pig* en het amusante *The Unbearable Weight of Massive Talent* zet hij de renaissance van zijn carrière lustig verder met nog maar eens een gesjeesde titel, het slag film dat je niet elke dag ziet verschijnen. De man die hem deze keer voor zijn niet-alledaagse kar spande, is de Noorse regisseur

‘Op een zeker moment heeft zijn imago in zekere zin de persoon verzvolgen die Nicolas Cage is. Niemand is geschikter voor de rol van Paul dan hij.’

Kristoffer Borgli, die hier voor zijn eerste Amerikaanse productie tekent.

‘Ik had niet echt een acteur in gedachten toen ik *Dream Scenario* schreef’, vertelt Borgli ons. ‘Ik had zelfs nooit gedacht dat we iemand zo bekend als Nicolas Ca-

ge zouden kunnen strikken. Maar toen de gelegenheid zich voordeed, besepte ik dat er niemand geschikter voor de rol van Paul is dan hij. Omdat op een zeker moment in zijn carrière zijn imago in zekere zin de persoon die hij is verzvolgen heeft en een soort eigen leven kreeg. Nicolas bekleedt werkelijk een unieke plek in onze populaire cultuur. En ik denk dat hij totaal geen greep heeft op het idee dat van hem in de geest van de mensen leeft.’

Net dat is namelijk ook wat er met Paul gebeurt in de film. Die krijgt namelijk meer bekendheid dan hem lief is – bent u al ooit gevraagd om in andermans geest reclame te maken voor Sprite? – en zijn populariteit begint zich uiteindelijk ook tegen hem te keren. Borgli lijkt daar wel iets mee te hebben: zijn vorige film *Sick of Myself* (2022) draaide om een mythomane die een ziekte bedacht om zichzelf interessant te maken. ‘Als twee kanten van dezelfde munt. Ik heb die twee films overigens zo goed als tegelijk geschreven, zonder zelfs te weten welke ik eerst zou draaien. Niet dat ik bewust aan een coherent oeuvre zit te bouwen, maar laten we zeggen dat de kwesties beroemdheid en aandacht me al enkele jaren bezighouden.’

Voor *Dream Scenario* was het basisidee de gefrustreerde academicus. ‘Daarna begon ik te lezen over Carl Jung en zijn idee van het collectieve onderbewuste. Jung

merkte op dat gelijkaardige beelden of verhalen soms tegelijk op verschillende plekken in de wereld

in de geest van mensen opduiken, zonder dat daar een duidelijke verklaring voor is. Dat bracht me bij de extreme verbondenheid die zo typisch is voor onze tijd, waarin we in zekere zin voortdurend in elkaars hoofd leven. Dat komt voor mij heel dicht bij een horrorfilm. Denk bijvoorbeeld aan *A Nightmare on Elm Street*, waarin verschillende personages op hetzelfde moment door dezelfde nachtmerrie achtervolgd worden. Stilaan legde ik zo de puzzel van wat uiteindelijk een zwarte komedie werd die dolt met de sociale satire.’

En terwijl het leven van Paul stilaan nachtmerrieachtige vormen krijgt, lapt Borgli de grens tussen de fysieke en mentale ruimte nonchalant aan zijn laars. ‘Weet je, we brengen zo veel tijd met onze gedachten door dat ik geloof dat we meer in ons hoofd dan in de realiteit leven. Het verleden, het heden en de toekomst die we fantaseren, vermengen zich voortdurend in onze geest. Ons leven is veel meer dan een simpele opeenvolging van momenten. Het is een complexe mix van gedachten, dromen, verbeelding en realiteit.’

Ik denk dat film het ideale middel is om uit te drukken hoe we dat echt ervaren.’

Kristoffer Borgli

Geboren op 9 augustus 1985 in Oslo.

Begint zijn carrière met commercials en muziekvideo's.

Maakt zijn langspeeldebuut met *DRIB* (2017), een 'echte documentaire over een fake energiedrankje'.

In zijn tweede film *Sick of Myself* (2022), die in première gaat in Cannes, vergiftigt het hoofdpersonage Signe zichzelf om een huidaandoening te faken en zo meer aandacht te krijgen.

***Dream Scenario*, zijn eerste Amerikaanse film, is onder meer geproduceerd door Ari Aster, regisseur van *Hereditary* en *Midsommar*.**

Naast Nicolas Cage herkent u ook Julianne Nicholson en Michael Cera.

DREAM SCENARIO

Vanaf 20.03 in de bioscoop.